

LORD BYRON, “Η ΚΑΤΑΡΑ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΣ”

ΕΙΣΑΓΩΓΗ και ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: ΠΑΝΟΣ ΚΑΡΑΓΙΩΡΓΟΣ

Η κατάρα της Αθηνάς (The Curse of Minerva), μία από τις νεανικές ποιητικές δημιουργίες του φιλέλληνα ποιητή Λόρδου Μπάυρον, παραμένει λησμονημένη και σχεδόν άγνωστη. Το ποίημα αυτό γράφτηκε τον Μάρτιο του 1811 στην Αθήνα, κατά τη διάρκεια του πρώτου ταξιδιού τού 23χρονου ποιητή στην Ελλάδα.

Ένα αττικό δειλινό λοιπόν ο Μπάυρον, όπως θα έκανε και κάθε ξένος περιηγητής στον τόπο μας, ανέβηκε προσκυνητής στον ιερό βράχο για να θαυμάσει το αρχαίο κάλλος, αλλά έφριξε από αγανάκτηση και περιέπεσε σε θλίψη, όταν αντίκρισε κατεστραμμένο και λεηλατημένο το ναό της θεάς Αθηνάς, τον Παρθενώνα, και το άγαλμα της Καρυάτιδας κόρης να λείπει από τη θέση της. Ήταν νωπή ακόμα η ιεροσυλία που είχε διαπράξει ο Σκωτσέζος λόρδος Έλγιν.

Ο αρχαιοκάπηλος αυτός ευπατρίδης, τον καιρό που ήταν έκτακτος πρεσβευτής της Βρετανίας στην Κωνσταντινούπολη (1799-1803), κατάφερε να αποσπάσει ειδικό φερμάνι(διαταγή) από την Υψηλή Πύλη, που επέτρεπε στους ανθρώπους του να ανεβοκατεβαίνουν ανενόχλητοι στην Ακρόπολη και να αρπάζουν ό,τι έργο τέχνης της αρχαιότητας είχε απομείνει ακόμα από τις κατά καιρούς επιδρομές των βαρβάρων. Έφτασε μάλιστα στο σημείο ο Έλγιν να εγκαταστήσει και σκαλωσιές ακόμα γύρω από τον Παρθενώνα και με συνεργείο εργατών ξεκόλλησε πολλά αγάλματα του αετώματος και ολόκληρες ανάγλυφες παραστάσεις από τις μετόπες του! Αυτά καθώς και άλλα έργα τέχνης, αγγεία και ευρήματα από διάφορες αρχαιολογικές περιοχές της Ελλάδας, άλλα κλεμμένα και άλλα αγορασμένα αντί πινακίου φακής, φορτώνοντάς τα σε καράβι, ο Έλγιν τα έστειλε κατά διαστήματα στο Λονδίνο, όπου και δημιούργησε την πιο πλούσια ιδιωτική αρχαιολογική συλλογή. Υπολογίζεται ότι συνολικά είχε στείλει 253 τεμάχια αρχαιολογικής αξίας. Αργότερα, όταν ο λόρδος πτώχευσε, αναγκάστηκε να βγάλει στο σφυρί τη συλλογή του, που την αγόρασε το κράτος για το Βρετανικό Μουσείο, όπου πολλά τεμάχιά της βρίσκονται και σήμερα.

Με τη δικαιολογία ότι τα αρχαία γλυπτά κινδύνευαν να καταστραφούν, αλλά στην ουσία για να ικανοποιήσει το πάθος της αρχαιοκαπηλίας του, ο Έλγιν απογύμνωσε πραγματικά και άλλους αρχαιολογικούς τόπους, διενεργώντας και ανασκαφές ακόμα, και έφτασε έτσι να γίνει όχι μόνο συλητής αλλά και τυμβωρύχος. Τέτοια μάλιστα ήταν η ματαιοδοξία και η αυθάδεια του Σκωτσέζου λόρδου, ώστε σε ένα σημείο της δυτικής πλευράς του Παρθενώνα, μετά τη λεηλασία, χάραξε τόσο το όνομά του όσο και της γυναίκας του! Αργότερα, ξένος περιηγητής προσέθεσε κάτω από τα χαραγμένα ονόματα το εξής χαρακτηριστικό επίγραμμα στη λατινική γλώσσα:

Ό,τι δεν έκαναν οι Γότθοι, το έκαναν οι Σκώτοι.

Παρακινημένος λοιπόν από ιερή αγανάκτηση ο νεαρός ρομαντικός ποιητής για τη βέβηλη πράξη της αρπαγής των μαρμάρινων έργων τέχνης, έγραψε το ποίημα «Η Κατάρα της Αθηνάς», σαν μια κραυγή διαμαρτυρίας και μομφής εναντίον του ανοσιουργήματος του Έλγιν. Στο ποίημα αυτό

δίνεται η ευκαιρία στον Μπάυρον να εκφράσει την αρχαιολατρία του και, παράλληλα, δια του στόματος της θεάς Αθηνάς, να εξαπολύσει το δριμύ κατηγορητήριό του και την καυστική του σάτιρα εναντίον του ιερόσυλου Έλγιν και εναντίον της πατρίδας του Σκωτίας, της «χώρας του σκότους», όπως την αποκαλεί.

Η αλήθεια είναι ότι με τη Σκωτία ο Μπάυρον είχε παλιούς λογαριασμούς. Οι κριτικοί της *Επιθεώρησης του Εδιμβούργου* τον είχαν πικράνει, όταν στα πρώτα ποιητικά του φτερουγίσματα υπήρξαν επικριτικοί. Τους είχε, βέβαια, απαντήσει με το σατιρικό του ποίημα *Άγγλοι βάρδοι και Σκώτοι κριτικοί*, αλλά τώρα του δινόταν η ευκαιρία να τους περιποιηθεί για μια φορά ακόμα.

Αργότερα, στο Β΄ Άσμα του βαθύτατα ρομαντικού ποιήματός του *Ταξίδι προσκυνήματος του Τσάιλντ Χάρολντ* (1812), θα στιγματίσει και πάλι την ιεροσυλία του Έλγιν με τα λόγια: «Ακόμα και τα κύματα αρνήθηκαν να γίνουν σύνενοχοι της ιεροσυλίας του», εννοώντας το ναυάγιο του πλοίου *Μέντωρ* του Έλγιν, το οποίο, ενώ έπλεε για το Λονδίνο φορτωμένο με αγάλματα, καταποντίστηκε κοντά στα Κύθηρα.

Την «Κατάρα της Αθηνάς» τη χαρακτηρίζουν πολλά στοιχεία της αρχαίας ελληνικής ποίησης, ένδειξη της κλασικής παιδείας που είχε ο Μπάυρον. Η ποιητική αυτή σύνθεση είναι γραμμένη σε διαλογική μορφή μεταξύ της θεάς Παλλάδος και του ποιητή. Ο φανταστικός αυτός διάλογος έγινε πάνω στην Ακρόπολη, το απόγευμα εκείνο που ο ποιητής ανέβηκε προσκυνητής στον ιερό βράχο. Τότε, στο ηλιοβασίλεμα, η Αθηνά παρουσιάζεται σαν όραμα μπροστά του και ανάμεσά τους αρχίζει μια στιχομυθία που τη διακρίνει έντονη δραματικότητα και ξέχειλος λυρισμός. Το ποίημα στο σύνολό του αποτελείται από 312 στίχους από τους οποίους μεταφράζονται εδώ μόνο οι πρώτοι 206. Οι υπόλοιποι στίχοι δεν έχουν σχέση με το θέμα

Εκτός από τον Μπάυρον, την αντίθεσή τους για τη βέβηλη πράξη του Έλγιν είχαν εκφράσει, τόσο ο φίλος και συνταξιδιώτης του Hobhouse, όσο και οι περιηγητές Dodwell, Douglas και Clark. Αργότερα, υποστηρίζοντας την επιστροφή των μαρμάρων του Παρθενώνα, ύψωσε τη φωνή του και ο Κ. Π. Καβάφης, που το 1890 δημοσίευσε άρθρο στην αγγλική γλώσσα σε περιοδικό της Αλεξάνδρειας, με αφορμή την αρνητική στάση του Knoles, διευθυντή έγκυρου βρετανικού περιοδικού.

Ενώ η Ελλάδα δεν έπαψε να διεκδικεί την επιστροφή των ακρωτηριασμένων αυτών μελών της πολιτιστικής κληρονομιάς της, το ζήτημα εκκρεμεί ακόμα. Π. Κ.

Η ΚΑΤΑΡΑ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΣ

(The Curse of Minerva)

Μεγαλόπρεπα κι αγάλια τώρα ο ήλιος κατεβαίνει
πάνω στου Μοριά τους λόφους με θωριά χαριτωμένη·
όχι σαν εκεί στις χώρες του Βορρά, σκοτεινιασμένος,
αλλ' αστραφτερός σαν φλόγα, ζωντανός, φωτολουσμένος.
Στα βαθιά νερά μια ρίχνει απαλή, χρυσή αχτίνα
και το πράσινο χρυσώνει, το ρυτιδωμένο κύμα.
Και στης Αίγινας το βράχο τον αρχαίο και στην Ύδρα
ο θεός του κάλλους βάζει του φιλιού του τη σφραγίδα.
Πάνω απ' το βασίλειό του ρίχνει τη φτωχυσία,
αν κι ο κόσμος έχει πάψει να του κάνει πια θυσία.
Των κοφτών βουνών οι ίσκιοι μες στον κόλπο σου ριγμένοι,
τον φιλούν και τον χαϊδεύουν, Σαλαμίνα δοξασμένη!
Οι γαλάζιες τους οι άκρες μες στην απεραντοσύνη
βάφονται σαν την πορφύρα που ο βασιλιάς τη ντύνει.
Απαλά τα χρώματά του πάνω στις κορφές τα ρίχνει
και στολίζει ό,τι αγγίζει με τα χρυσαφένια ίχνη.
Όσπου ο ήλιος, χαιρετώντας την πανώρια τούτη πλάση,
πίσ' απ' των Δελφών τα βράχια κρύβεται για να πλαγιάσει.

Τέτοιο, Αθήνα μου, ένα δείλι ήτανε που ο σοφός σου
εχαιρέτησε για πάντα τ' απαλό, το χρυσό φως σου.
Με τί θλίψη οι καλοί σου οι πολίτες τη στερνή του
την αχτίδα την κοιτούσαν, πού 'παιρνε και την πνοή του.
Όχι ακόμα, όχι ακόμα, στα βουνά ο ήλιος μένει,
είν' απρόθυμος να δύσει και ακόμα περιμένει.
Μα θλιμμένο είν' το φως του στα αγωνιώδη μάτια
και ο λόφος είναι μαύρος που χαρά ήταν γεμάτος,
στην αγαπημένη χώρα σαν να έχυνε σκοτάδι
'κει όπου ποτέ ο Φοίβος δεν φανέρωσε μαυράδι.
Αλλά πριν στου Κιθαιρώνα την κορφή να γύρει, πίνει
το πικρό ποτήρι ο γέρος και το πνεύμα παραδίνει.
Κι έφυγε η ψυχή που τα 'χε όλα περιφρονημένα,
που 'χε ζήσει και πεθάνει έτσι σαν άλλου κανένα.

Αλλά νά, στον κάμπο η νύχτα η βασίλισσα προβαίνει
απ' του Υμηττού το ύψος, δίχως όμως να υγραίνει

το ωραίο πρόσωπό της και να προμηνάει μπόρα,
παίζουν με την κορνίζα οι ολόλαμπρες αχτίδες·
στην ολόλευκη κολόνα τα φιλιά της στέλνει τώρα
η σελήνη, με το φως της π' ολοένα τρεμοπαίζει
στον τζαμιού τον πύργο όλο μα τον κάνει και να λάμπει
το σημάδι του και γύρω να αστράφτουνε οι κάμποι.
Οι πυκνοί μαύροι ελαιώνες κάτω είναι απλωμένοι
και ο Κηφισός κυλώντας απαλά γοργοδιαβαίνει.
Στο τζαμί εκεί τριγύρω στέκονται τα κυπαρίσσια
και ο τρούλος του γυαλίζει με λαμπρότητα περίσσια.
Κι ένας φοίνικας θλιμμένος, στη θρησκευτική γαλήνη,
εκεί δίπλα στο Θησείο, μόνος έχει απομείνει.
Τί μαγευτικό τοπίο που προσφέρει εδώ η φύση,
και αναίσθητος θα είναι όποιον δεν τον συγκινήσει.

Του Αιγαίου πάλι ο φλοίσβος, που ακούγεται πιο πέρα,
νανουρίζει το περγιάλι μεσ' στον καθαρό αέρα
και το ζαφειρένιο κύμα στη χρυσή ακτή χτυπάει
και τη γλύκα των χρωμάτων αλαργότερα την πάει.
Των νησιών εκεί στο βάθος η σκιά τραχιά μαυρίζει,
όταν απαλού πελάγου το χαμόγελο ανθίζει.

Όπως έτσι στις Παλλάδας το ναό βρισκόμουν μόνος,
και τις ομορφιές κοιτούσα, στο μαγευτικό ακρογιάλι
που η τέχνη κι η ανδρεία είναι σαν μια οπτασία
και που βρίσκονται μονάχα σε ποιητικά βιβλία,
κι όπως έστρεψε η ψυχή μου το ναό για να θαυμάσει
της θεάς, που οι άνθρωποι τώρα έχουν ατιμάσει,
οι παλιοί καιροί γυρίσαν, το παρόν πια είχε σβήσει
και ο Δόξα στην Ελλάδα γύριζε να κατοικήσει!

Επερνούσανε οι ώρες. Της Αρτέμιδας τ' αστέρι
είχε φτάσει πια στου θόλου τα ψηλότερα τα μέρη
κι εγώ γύριζα μονάχος δίχως νά 'μαι κουρασμένος,
σε θεού ναό που ήταν εντελώς λησμονημένος.
Αλλά πιο πολύ σ' εκείνον τον δικό σου, ω Παλλάδα,
ετριγύριζα, 'κει όπου της Εκάτης η λαμπράδα
στις ψυχρές κολόνες πέφτει απαλά μα και θλιμμένη
κι ήχος την καρδιά παγώνει σαν από νεκρό να βγαίνει.

Ονειροπολώντας είχα για πολύ 'κει απομείνει,
θεωρώντας τι απ' τη δόξα την παλιά είχε απομείνει,
όταν, ξάφνου, εκεί μπροστά μου, μια γιγάντια θεότης,
η Παλλάδα, με σιμώνει πάνω εκεί, μεσ' στο ναό της!

Η Αθηνά ήταν η ίδια, αλλά πόσο αλλαγμένη
από τότε που στα τείχη των Δαρδάνων οπλισμένη
έτρεχε μ' ορμή. Μα τώρα η μορφή της διαφέρει
από κείνη που 'χε πλάσει του Φειδία τ' άξιο χέρι.
Του προσώπου της εκείνον δεν τον δείχνει πια τον τρόμο
κι η γοργόνα της ασπίδας είχε πάρει άλλο δρόμο.
Νά το κράνος της, κομμάτια. Τσακισμένο το κοντάρι,
κι ούτε τους νεκρούς δεν σκιάζει. Της ελιάς το νιο βλαστάρι
π' ολοένα το κρατούσε, νά το, είναι μαραμένο
και ξερό, καθώς το σφίγγει με το χέρι παγωμένο.
Αν κι από τους αθανάτους τα λαμπρότερα είχε νιάτα,
δακρυσμένη είναι τώρα η θεά η γαλανομάτα.
Και η γλαύκα της στο κράνος το σπασμένο καθισμένη
την κυρά μοιρολογάει με λαλιά απελπισμένη.

«Ω θνητέ, – έτσι μου είπε – της ντροπής σου αυτό το χρώμα
Βρετανός μου λέει νά 'σαι, όνομα ευγενές ακόμα,
μέχρι χτες λαού, ελευθέρου, με ωραία πεπρωμένα,
τώρα περιφρονημένου, και ιδίως από μένα.
Η Παλλάδα πρώτος θά 'ναι της πατρίδας σου εχθρός·
την αιτία θες να μάθεις; – ιδέ τριγύρω σου και 'μπρος.
Νά, εγώ είδα πολέμους κι ερημώσεις να πληθαίνουν
κι άλλες τόσες τυραννίες να ανεβοκατεβαίνουν.
Τούρκου και Γότθων αντάμα γλίτσωσα 'γω το κακό,
μα η χώρα σου μου στέλνει έναν κλέφτη πιο τρανό.
Κοίτα, άδειος ο ναός μου, κατοικία ρημαγμένη,
και στοχάσου τι μιζέρια είναι γύρω απλωμένη.
Τούτα ο Κέκροπας, κι εκείνα τά 'χε ο Περικλής στολίζει,
ο Αδριανός τις Μούσες για να τις παρηγορήσει,
και ευγνωμονώ και όσους το ναό μου έχουν χτίσει, –
μα ο Αλάριχος κι ο Έλγιν μ' έχουν άγρια συλήσει.
Και σαν νά 'πρεπε ο κόσμος το κατόρθωμα να μάθει,
τ' όνομα το μισητό του πάει και στον ναό μου γράφει,
σα να νοιάστηκε η Παλλάδα να δοξάσει τ' όνομά του,

κάτω η υπογραφή του, πάνω το κατόρθωμά του!
Κι ο απόγονος των Πίκτων είναι φημισμένος όσο
είν' ο αρχηγός των Γότθων, πιθανόν και άλλο τόσο.
Ο Αλάρικος τα πάντα είχε άγρια καταστρέψει
με το δίκιο του πολέμου, μα ο Έλγιν για να κλέψει
όσα οι βάρβαροι αφήσαν, πού 'τανε απ' ό,τι εκείνος
είναι βάρβαρος πιο λίγο, γιατί τό 'κανε ο Ελγίνος ;
Τό 'κανε, όπως τη λεία παρατάει το λιοντάρι
και ακολουθεί ο λύκος ή ο τσάκαλος να πάρει
και να γλείψει κάποια σάρκα που απόμεινε ακόμα
απ' του λέοντα ή του λύκου το αχόρταγο το στόμα.
Κοίτα τι ο Έλγιν πήρε, κοίτα και τι έχει χάσει!
Τ' όνομά του μ' ένα άλλο τον ναό μου τον λερώνει,
κάποια αμοιβή η Παλλάδα ν' απαιτήσει αξιώνει
και το φως της να το ρίξει η Αφροδίτη πια θυμώνει!»

Κι όταν σώπασε για λίγο, έτσι είχα αποτολμήσει,
απαντώντας ν' απαλύνω της οργής της το μεθύσι:

«Κόρη του Διός, της λέω, γι' όνομα της Αλβιόνος,
και σαν Βρετανός που είμαι, διαμαρτύρομαι εντόνως.
Μην κακίζεις την Αγγλία, Αθηνά! Απ' τη Σκωτία
ήτανε ο συλητής σου. – Κοίταξε τη Βοιωτία
από της Φυλής τους λόφους τους ωραίους κοίτα γύρω,
του νησιού μας Βοιωτία, μάθε, είναι η Σκωτία,
Και καλά το ξέρω ότι απ' αυτή τη νόθα χώρα
της Σοφίας η θεά μας δεν τιμήθηκε ως τώρα.
Χώρα άγονη, που η φύση απλοχέρα δεν εστάθη,
που τα σπέρματά της είναι όλα περιορισμένα
και που έμβλημά της έχει το ψηλό γαϊδουραγκάθι,
χώρα τσιγκουνιάς κι ομίχλης αλλά και της σοφιστείας,
που το μόνο προϊόν της είναι τα πηχτά σκοτάδια
κι οι τσιγκούνηδες κι αχρείοι που γυρίζουν σαν ρημάδια.
Των βουνών και των ελών της το υγρό εκείνο αγέρι
στα κεφάλια τα κουτά τους σκοτισμό και άγνοια φέρει.
Τα μυαλά τα νερουλά τους άγονα 'ναι σαν το χύμα
και ψυχρά, όπως το χιόνι που δεν έλιωσε ακόμα.
Για τον πλούτο χίλιους τρόπους εφευρίσκουν τα παιδιά της
και το κέρδος τα τραβάει και τα πάει μακριά της.

Στην ανατολή, στη δύση, μόνο στον βορρά δεν πάνε,
κέρδη να 'βρουν δίχως κόπο, γη και θάλασσες περνάνε.
Ά, καταραμένη ώρα και καταραμένη μέρα,
που τον Πίκτο για ληστεία είχε στείλει εδώ πέρα!
Κι όμως, άξια βλαστάρια γέννησε και η Σκωτία,
σαν τον Πίνδαρο που έχει η νωθρή η Βοιωτία,
και μακάρι οι σοφοί τους να νικήσουνε το κλίμα
κι οι γενναίοι ν' αψηφήσουν και του θάνατου το μνήμα,
και τη σκόνη αυτής της χώρας ξετινάζοντας και πάλι,
σαν παιδάκια να αστράψουν σε χαρούμενο ακρογιάλι,
γιατί, όπως σ' άλλα χρόνια, όταν σε μια ψεύτρα χώρα
δέκα ανδρείοι αν υπήρχαν, αποφεύγονταν η μπόρα».

«Ω θνητέ, μου είπε τότε η κόρη η γαλινομάτα,
στις ακτές της χώρας φέρε τούτα εδώδα τα μαντάτα:

Αν και έχω παρακμάσει, να εκδικηθώ μου μένει
και ν' αποστραφώ μια χώρα σκοτεινή κι ατιμασμένη.
Άκουσε, λοιπόν, τα λόγια της θεάς Παλλάδας μόνο:
άκουσε και σώπα: τ' άλλα θα λεχθούν από τον χρόνο:

Πρώτα στο κεφάλι εκείνου που 'κανε αυτή την πράξη
η κατάρα μου θ' αστράψει, ίδιον και γενιά να κάψει.
Ούτε μία σπίθα πνεύμα να μην έχουν τα παιδιά του
και αναίσθητα να είναι, όπως και η αφεντιά του.
Κι αν βρεθεί απόγονός του με λιγάκι πνεύμα ή φάτσα,
τότε σίγουρα θα είναι νόθος κι από άλλη ράτσα.
Να γυρίζει μ' απογόνους διανοητικά βλαμμένους
και αντί για της σοφίας, της βλακείας νά 'χει επαίνους.
Κι οι κουτοί να επαινούνε την πολλή καλαισθησία
που θα τον χαρακτηρίζει στην αγοραπωλησία,
να πουλά κι έτσι να κάνει – τί ντροπή και τί απάτη! –
της κλεψιάς και αρπαγής του ένα έθνος συνεργάτη.
Κι ο Ουέστ, που της Ευρώπης είναι ο ρυπαρογράφος,
μα της δύστυχης Αγγλίας κόλαξ και τρανός ζωγράφος,
με τα χέρια σαν αγγίζει έργα τέχνης των αιώνων,
μπρος τους θα βρεθεί πως είναι μαθητής ογδόντα χρόνων.
Και τριγύρω οι αγροίκοι παλαιστές θα μαζευτούνε
με της τέχνης τα μνημεία και αυτοί να συγκριθούνε

και το «μαρμαράδικό» του βλέποντας, θα το θαυμάσουν
κοκορόμυαλοι στην πύλη βιαστικοί σαν καταφθάσουν
πλήθη γύρω απ' την πύλη, τόσα που δεν είδαν άλλοι,
θα γουρλώνουνε τα μάτια με κατάπληξη μεγάλη
και, τεμπέλικα, τ' αρχαία σαν χαζοί θα σχολιάζουν,
ενώ οι γεροντοκόρες από πόθο θα στενάζουν
και θα κατατρώγουν όλες ψηλαφώντας με τα μάτια
των υπέροχων γιγάντων τα μαρμάρινα κομμάτια,
και θλιμμένες θα φωνάζουν, όταν δουν τους ανδριάντες:
«Ω, οι Έλληνες οι αρχαίοι ήτανε τέλειοι άντρες!»
Και συγκρίνοντάς τους τώρα με εκείνους τους γενναίους,
θα ζηλέψουν τη Λαΐδα για τους φίλους Αθηναίους.
Πότε σύγχρονη γυναίκα θά 'χει τέτοιον εραστή;
Άχ, αλίμονο, ο σερ Χάρρυ δεν μοιάζει του Ηρακλή!
Και στο τέλος, μεσ' στο τόσο το ανώνυμο το πλήθος,
θα βρεθεί κάποιος διαβάτης που θα έχει λίγο ήθος·
λυπημένος, βλέποντάς τα, άφωνος θ' αγανακτήσει,
θα θαυμάσει τα κλεμμένα, μα τον κλέφτη θα μισήσει.
Ω, καταραμένη νά 'ναι η ζωή του και ο τάφος,
και οργή να συνοδεύει το ιερόσυλό του πάθος!
Τ' όνομά του η Ιστορία δίπλα σε 'κείνου θα γράψει
του τρελού, που της Εφέσου το ναό 'χε κατακάψει
κι η κατάρα μου πιο πέρα κι απ' τον τάφο του να πάει.
Ο Ηρόστρατος κι ο Έλγιν σε σελίδες παραμένουν
που είναι στιγματισμένες και με στίχους όπου καίνε·
έτσι πάντα είναι γραμμένοι και οι δυό καταραμένοι,
μα ο δεύτερος πιο μαύρος απ' τον πρώτο θ' απομένει...»

© 2018 Μετάφραση: Πάνος Καραγιώργος.